

offentlige Arbejder, Statsarbejder, i Gang paa alle mulige Omraader og fremme dem mest muligt. Der maa jeg atter, som jeg gjorde i Sommer, paatale den Langsommelighed, hvormed Staten gaar frem. Nu ser jeg nok, at det høje Ministerium i Øjeblikket er repræsenteret ved Landbrugsministeren, og det er jo ikke den Minister, der har de fleste offentlige Arbejder under sig, men ogsaa han har jo en Del og kan tage sig disse Bemærkninger ad notam. Derimod har Trafikministeren at gøre med overordentlig mange offentlige Arbejder. Det er imidlertid ligegyldigt, hvilket Ministerium man tager; naar man gennemgaar Finansloven og tidligere Finanslove og undersøger, hvorledes Arbejdet udføres, hvor langt det er fremskredt o. s. v., saa vil man se Eksempel efter Eksempel paa, at der hersker en ganske overordentlig Langsommelighed, skønt man dog netop skulde tro, at Staten maatte føle sig i højeste Grad interesseret i at gaa i Spidsen. Jeg vil ogsaa henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa en Beretning fra det Udvalg, der har været nedsat for at modtage Oplysninger om, hvor vidt man var kommet med offentlige Arbejder. Der vil man se dette understreget Gang paa Gang, at et Arbejdes Udførelse er bevilget den og den Dato, men først mange Maaneder efter er det blevet paabegyndt.

Nu vil jeg indrømme, at man ogsaa kan paapege adskilligt, der viser, at Arbejderne ikke har vist den fornødne Interesse for de ekstraordinære Forhold, vi lever under. Vi har set f. Eks. ved Jord- og Betonarbejderstrejken, og ligesaa med Hensyn til Murernes Lørdagsfrihed, hvordan man i Arbejdernes Kredse har savnet Forstaaelse af de overordentlig vanskelige og ekstraordinære Forhold, vi lever under, og af, at vi alle sammen, baade Samfundet og de enkelte, maa bidrage vort til at søge at komme ud over disse Forhold paa saa god en Maade som muligt. Men hvor end Skylden ligger, er det jo utvivlsomt, at det fundamentalt vigtige i denne Sag, nemlig at faa Arbejder fremmet under disse Forhold, det har man syndet imod i overordentlig stor Udstrækning, og det er der Grund til stærkt at understrege, for det er i Virkeligheden Anledningen til mange af de uheldige Forhold, vi er kommet ind under. Det er min Overbevisning, at Ministeriet vil finde Lydhørhed indenfor Finansudvalget overfor disse Forhold, thi saa vidt jeg ved, har man der flere Gange gjort opmærksom paa, at

mange af de Bevillinger, der var givne, ikke var blevet brugt, og navnlig ikke brugt i den Udstrækning, man kunde vente. Ministeriet vil utvivlsomt — i alt Fald indenfor mit Parti — finde betydelig Støtte, naar det vil søge at fremme disse Sager. Der maa kunne findes Vej og Maade for saadanne Arbejders Udførelse under disse ekstraordinære Forhold. Naar der er Enighed om en Bevilling, maa der kunne træffes de fornødne Aftaler, saaledes at Planerne kan lægges, Arbejderne udføres og det hele kan komme til at virke saa hurtigt som muligt.

Man vil i den omtalte Beretning se understreget flere Gange, at man ikke har kunnet udføre visse Arbejder paa Grund af manglende Arbejdskraft, og dette er jo højt besynderligt. Jeg vil f. Eks. henlede ærede Medlemmernes Opmærksomhed paa en Skrivelse fra Generaldirektøren for Statsbanerne. Skrivelsen er aftrykt som Bilag 10 til den Udvalgsberetning, jeg nys omtalte, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ord af den: „Med Hensyn til Spørgsmaalet om de iværksatte Arbejders Indflydelse paa Arbejdsløsheden kan det for enkelte Arbejders Vedkommende siges, at de har virket indskrænkende paa denne, men for en stor Del af Arbejderne gælder det, at det har været forbundet med betydelige Vanskeligheder at fremskaffe den fornødne Arbejdskraft selv ved Henvendelse til Arbejdsanvisningskontorerne, og enkelte Arbejder, som f. Eks. Opførelsen af Snediger i 3die Distrikt, har helt maattet indstilles paa Grund af manglende Arbejdskraft“. Det er selvfølgelig, at her er der noget forkert: Nu er der ganske vist her et Forhold, jeg gerne skal fremhæve, og det er det, at det ofte er vanskeligt at skaffe Arbejderne Kost og Bolig. Erfaringen har vist, at overordentlig mange Mennesker er utilbøjelige til at indlade sig paa saadant Arbejde, fordi de synes, at de har ikke ret meget andet end Kvalm ud af det, og de er ikke indstillede derpaa. Det er imidlertid min Overbevisning, at hvis f. Eks. Arbejdsanvisningsdirektøren fik større Mynlighed og Indflydelse paa dette Spørgsmaal, vilde man kunne faa dette Forhold ordnet paa tilfredsstillende Maade.

Et andet Vidnesbyrd om det langsomme Tempo finder jeg i en Skrivelse, der er udsendt den 1. Oktober fra en ellers i flere Henseender god Institution, nemlig Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, der under 1. Oktober har udstedt et Cirkulære til samtlige Amtmænd, hvori man under-